

Arrest

nr. 123 001 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 7 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MATTHIJS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er in verzoekers provincie van herkomst Punjab actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van een van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker thans oppert dat de commissaris-generaal kort door de bocht gaat door te stellen dat bij gebrek aan vermelding van zijn naam in de door hem neergelegde documenten de band met deze documenten niet aannemelijk wordt gemaakt, en hij dienaangaande erop wijst herhaaldelijk duidelijk te hebben gemaakt dat het de afspraak was met de geheime dienst dat hij de informatie zou doorspelen, maar dat hij dan niet zou worden vermeld in de officiële documenten, gaat hij geheel voorbij aan de pertinente overweging in de bestreden beslissing waar het volgende wordt gesteld: "Uw bewering dat de geheime dienst op uw vraag uw naam uit deze papieren heeft gelaten, zou mogelijks nog aanvaardbaar zijn, als uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen overeen zouden komen met deze zoals ze terug te vinden zijn in uw juridische stukken, die de officiële documenten van deze rechtszaak zijn. Uw verklaringen waren echter volledig anders. Zo kon u vooreerst al niet zeggen wanneer deze arrestatie plaatsvond; u kwam niet verder dan ergens in 2006 of 2007. U verklaarde dat u maulvi S.(...) in uw bus had. De bus reed van Bhurewala naar Lahore (zonder langs Peshawar te komen), onderweg zou u de geheime dienst hebben gewaarschuwd en enkele minuten na jullie aankomst in Lahore (rond 12-13 u) zou maulvi S.(...)ter plekke gearresteerd zijn. Er zou niemand anders gearresteerd zijn. (gehoorverslag CGVS p. 7, 8). Uit uw juridische stukken bleek dan weer dat dit incident plaatsvond op 01/07/2007. De bus zou van Peshawar aangekomen zijn in Lahore rond 6.45 am. Er zouden vier passagiers van deze bus gearresteerd zijn, maar maulvi S.(...)zat hier niet tussen. Op basis van de inlichtingen van de eerste vier arrestanten zouden enkele uren later in een huis nog vier mensen gearresteerd zijn, waaronder maulvi S.(...). Uw versie van de feiten is dus volledig anders. Daar u beweerde op een directe manier betrokken te zijn bij de arrestatie van maulvi S.(...), zouden uw verklaringen overeen moeten komen met de officiële juridische stukken. Daar dit duidelijk niet het geval is, kan er dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweerde betrokkenheid." Deze pertinente vaststelling wordt door verzoeker, die hiertoe zelfs geen poging onderneemt, niet ontkracht of weerlegd en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor.

Betreffende verzoekers huidig betoog dat de feiten van 2007 oftewel 7 jaar geleden dateren en dat hem dan ook niet kan verweten worden zich niet alles tot in de details te herinneren, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan en mag verwacht worden dat deze omtrent belangrijke elementen in zijn relaas van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en deze naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring en het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Dat verzoeker zich het telefoonnummer van de agenten van de geheime dienst die hij beweerdelijk zou hebben geholpen heden niet meer herinnert, kan worden aangenomen. Het feit dat de feiten reeds van 7 jaar geleden dateren, neemt echter niet weg dat van verzoeker redelijkerwijze kon worden verwacht (tijdens zijn verschillende gehoren) eenduidige verklaringen af te leggen omtrent essentiële elementen in zijn relaas zoals o.a. de reden waarom hij zijn identiteitskaart -die zich volgens zijn laatste versie aan de commissaris-generaal nochtans gewoon bij hem thuis in Pakistan ligt, doch waarvan tot op heden elk spoor ontbreekt- niet voorlegt, de laatste jaren van zijn verblijf in Pakistan en de oorzaak van het verlies van (een deel van) zijn pink, waar hij echter in gebreke blijft.

Dergelijk (algemeen en weinig ernstig) verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielsrelaas, te ontkrachten. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat burgers in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 maart 2014, formuleert zij geen concrete opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking gestelde gronden en volhardt zij in het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 18 april 2014 niets toe te voegen heeft en slechts stelt te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen

aangaande de in de beschikking van 19 maart 2014 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS